

OBSERVACIONS D'ESSITY SPAIN, S.L.U. A LA CONSULTA PÚBLICA PER A GARANTIR L'APLICABILITAT DE L'IMPOST SOBRE LES EMISSIONS DE GASOS AMB EFECTE HIVERNACLE QUE GENEREN LES ACTIVITATS ECONÒMIQUES I ACONSEGUIR ELS OBJECTIUS DE TRANSICIÓ ENERGÈTICA QUE ESTABLEIX LA DISPOSICIÓ FINAL ONZENA DE LA LLEI 16/2017, DEL CANVI CLIMÀTIC.

1. Posició d'Essity Spain, S.L. davant la Consulta Pública oberta per la Generalitat de Catalunya.

El passat 3 de gener, la Generalitat de Catalunya (d'ara endavant, "la Generalitat") ha sotmès a consulta pública la regulació d'un nou impost que té per objecte gravar les emissions de gasos d'efecte hivernacle ("GEI") de determinades activitats, dins del marc prèviament fixat per la disposició final onzena de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic. Uns dies abans, mitjançant acord del Govern de 21 de desembre de 2021 s'havia aprovat la memòria preliminar de l'Avantprojecte de Llei de l'impost.

L'àmbit objectiu de l'impost és el de gravar, a Catalunya, les emissions de GEI -CO2 inclòs- de les instal·lacions subjectes a la Directiva 2003/87/CE del Parlament Europeu i del Consell, del 13 d'octubre, per la qual s'estableix un règim per al comerç de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle en la Comunitat (d'ara endavant, "la Directiva 2003/87") i les incloses en l'annex I.1 de la Llei 20/2009, que comprèn la prevenció i control ambiental de les activitats sotmeses al règim d'avaluació d'impacte ambiental i d'autorització ambiental (energia, producció i transformació de metalls, indústries minerals i de la construcció, indústria química, tèxtil, de la pell i cuirs, indústria alimentosa i del tabac, indústria del paper, de gestió de residus, activitats agroindustrials i ramaderes i altres).

Segons indica la Generalitat, la consulta pública té com a **objectius concrets**:¹

- Obtenir informació rellevant en relació amb l'impacte que tindrà l'impost en els afectats (subjectes passius).
- Rebre propostes de regulació tant dels elements configuradors de l'impost d'acord amb els marges de la disposició final esmentada, així com dels aspectes procedimentals per a la seva aplicació.

A aquest efecte, **la consulta proposa 8 àmbits**, cadascun d'ells amb una o diverses preguntes, en els quals els interessats poden fer les observacions que estimin oportunes.

Essity Spain, S.L.U. (d'ara endavant, Essity Spain), com a legítim interessat en la norma de referència, i en el context sol·licitat per aquesta Administració, procedirà al llarg del present document a dirigir a la Generalitat les observacions que considera oportunes. En aquest sentit, cal assenyalar que aquestes observacions s'estructuren de la següent manera:

- Amb caràcter preliminar, abans d'entrar en la contestació a les preguntes plantejades, ens sembla convenient fer una referència preliminar al context polític i normatiu en el qual ens trobem en la UE respecte dels esforços de descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic.

---

¹ [Impost sobre les emissions de gasos d'efecte hivernacle que generen les activitats econòmiques - Participa gencat](#)

- Després d'això, ens referirem en primer lloc i amb caràcter preferent als dos últims àmbits identificats per la Generalitat (numerats com 7 i 8), que són més generals i, amb això, relatius a la pròpia conveniència i raonabilitat d'exigir l'impost en el context regulatori, fiscal i econòmic actual.
- A continuació, plantejarem també observacions en relació amb els àmbits numerats per la Generalitat com 1 i 2, ja que, de forma indirecta, també fan referència a qüestions relacionades amb la conveniència i raonabilitat d'exigir l'impost en l'actual context.
- Per contra, no farem observacions respecte dels aspectes numerats per la Generalitat com 3, 4, 5 i 6, ja que fan esment a qüestions relatives a la configuració concreta de l'impost (càlcul de la base imposable, determinació de tipus impositius, progressivitat). Entenem que aquestes consideracions resulten innecessàries en ser relatives a un impost l'exigència del qual, pels motius que s'exposaran, no ens sembla convenient ni raonable.

2. Context general: el new green deal com a prioritat política i el paquet Fit for 55 com a principal iniciativa legislativa de la legislatura en la UE.

El principal objectiu polític de la legislatura iniciada en la UE amb l'elecció d'Angel a Von der Leyen com a presidenta de la Comissió Europea (desembre de 2019), és el d'afrontar la "transformació verda" de l'economia i societat de la UE en el marc del denominat *New Green Deal*. L'àmbit de la protecció mediambiental al que la UE està prestant més atenció, lògicament, és el de la descarbonització, això en el marc de l'emergència climàtica declarada pel Parlament Europeu a la fi de 2019.

En aquest context, la Comissió ha promogut el paquet legislatiu més ambiciós dels quals han vist la llum en les últimes legislatures -conegut com *Fit for 55*- que, amb la proposta de modificar o aprovar gairebé una vintena de Reglaments, Directives i Decisions, preveu aprofundir a curt termini -amb efectes previsibles des de 2023- en la consecució dels nostres objectius climàtics, a través d'aquests tres grans compromisos:

- 1) Major nivell d'ambició climàtica de la UE per a 2030 i 2050. El principal compromís assumit per la UE és el d'eleva l'objectiu de reducció de les emissions GEI per a l'any 2030 (respecte dels nivells registrats al 1990) en un rang del 55%, enfront de l'anterior objectiu del 40%. En execució d'aquest nou objectiu, el programa del New Green Deal anunciava la intenció de la Comissió de (i) promoure la primera Llei del Clima europea, (ii) reformar en profunditat el règim de comerç de drets d'emissió (RCDE-UE), (iii) revisar la Directiva de la fiscalitat de l'energia i els productes energètics, i (iv) establir un mecanisme d'ajust fiscal de carboni en frontera.
- 2) Proseguir el procés de descarbonització del sistema energètic, facilitant el subministrament d'energia neta, assequible i segura. En aquest àmbit, s'estableixen determinades línies d'actuació prioritàries, com les relatives al desenvolupament d'un sector elèctric de generació fonamentalment renovable o el foment de l'eficiència energètica; i
- 3) Mobilitzar la indústria a favor d'una economia neta i circular. En aquesta àrea, la Comissió aposta per la descarbonització de la indústria (amb un focus en les indústries de gran consum energètic, com les de l'acer, els productes químics i el ciment), i la consecució d'un

model industrial més circular (amb èmfasi en els sectors del tèxtil, la construcció, l'electrònica i els plàstics).

El 14 de juliol de 2021 la Comissió va presentar les seves Propostes en relació amb 16 de les 19 iniciatives legislatives inicialment vinculades al paquet Fit for 55. Al desembre passat va presentar les restants. Es tracta de més de 1.500 folis de nous projectes normatius que persegueixen modificar substancialment les diferents regulacions sectorials de la Unió amb l'objectiu prioritari d'aconseguir una reducció accelerada d'emissions GEI per tal de lluitar decididament contra el canvi climàtic.

En aquest context, com desenvoluparem a continuació, considerem que no és oportú, raonable ni convenient llançar noves iniciatives, ja sigui a nivell estatal o de Comunitat Autònoma, que afectin a àmbits que es troben en procés de revisió substancial per part de la UE. Precisament a això sembla fer referència la vuitena qüestió plantejada en la consulta pública, a la qual ens referim a continuació.

3. “Considerem que pot haver-hi algun tipus d'incompatibilitat o solapament amb altres instruments fiscals o de mercat actualment vigents o la implementació dels quals estigui prevista en breu?” (pregunta 8).

Sens dubte, encerta la Generalitat en obrir el debat sobre si l'impost projectat incorre en incompatibilitat o solapament amb altres instruments, i, en concret, encerta en plantejar el citat possible solapament no solament en relació amb altres figures impositives sinó també amb els instruments de mercat. Així, cal recordar que d'entre els principals instruments dels quals disposen els legisladors per tal d'afrontar la protecció mediambiental (regulacions, incentius, impostos i instruments de mercat), els instruments fiscals i de mercat tenen efectes “internalitzadors” equivalents respecte dels costos ambientals (definitos com a “externalitats negatives”), motiu pel qual la literatura existent en la matèria es refereix a tots dos de forma conjunta i indistinta com a “*sistemes de preus de carboni*”.

Al nostre judici, l'exigència d'un impost com el projectat per la Generalitat incorre respecte de les companyies industrials radicades a Catalunya en **un supòsit de solapament, tant amb instruments de mercat com fiscals.**

- **Instruments de mercat:** l'impost pretén gravar les mateixes activitats i instal·lacions que ja estan en l'àmbit de la Directiva 2003/87/CE i, amb això, del mercat europeu de drets d'emissió (RCDE-UE). Així, els operadors que quedaran subjectes a l'impost ja estan pagant costos molt elevats per bona part de les seves **emissions directes de CO₂**, concretament per aquelles que ja estan sotmeses en l'actualitat al mecanisme de subhasta. A més, cal afegir l'elevat impacte que pateixen les companyies industrials pels costos de carboni incorporats de forma implícita en el preu de l'electricitat (**emissions indirectes**), ja que les emissions produïdes en la generació elèctrica queden íntegrament subjectes al mecanisme de subhasta.²
- **Instruments fiscals:** bona part de les **emissions directes** produïdes en instal·lacions industrials porten causa del consum d'hidrocarburs, ja siguin emprats com a

---

² Per exemple, cal recordar que una de les raons que expliquen els molt elevats preus de l'electricitat existents a Espanya (i que tant dany fan a la competitivitat internacional de la nostra indústria) és la relativa als costos dels drets d'emissió de CO₂ suportats, en particular, per les centrals de cicle combinat.

combustible, com a carburant o en processos de generació elèctrica. Excepte algunes previsions existents per motius tècnics o de protecció de la competitivitat, aquests hidrocarburs ja queden subjectes als impostos especials (d'ara endavant, "II.EE.") de fabricació, harmonitzats a nivell de la UE per mitjà de la Directiva 2008/118, d'II.EE., i de la Directiva 2003/96, de fiscalitat dels productes energètics i de l'electricitat. D'igual manera, les **emissions indirectes** també queden subjectes a costos fiscals molt significatius que repercuteixen en els alts preus de l'electricitat que suporten les companyies industrials, donada l'embull d'impostos que graven a Espanya les activitats de generació i comercialització elèctrica (impost sobre el valor de la producció d'energia elèctrica, impostos nuclears, cànon hidroelèctric, impost especial sobre l'electricitat, etc.).

Desenvolupem a continuació tots dos supòsits de solapament del futur impost, tant amb el RCDE-UE com amb els impostos energètics i mediambientals que també graven les emissions directes i indirectes vinculades a les activitats industrials.

A) *Solapament amb el RCDE-UE: el context del funcionament i dels preus de CO2 del RCDE-UE a l'agost de 2017 (moment d'aprovació de la Llei de Canvi climàtic de Catalunya) era molt diferent a l'avui vigent, i extraordinàriament diferent al que es desprèn de les reformes que ha proposat recentment la Comissió Europea.*

El RCDE-UE és indiscutiblement el major i més ambiciós sistema de preus de carboni del món, ja que és el que cobreix una major proporció de les emissions produïdes i el que les subjecta a preus més elevats. Constitueix la principal eina de la qual disposa la UE per tal d'aconseguir el seu objectiu de ser el primer continent climàticament neutre per a 2050, així com per a fer-ho mitjançant una senda accelerada de reducció d'emissions del 55% en 2030 respecte dels nivells registrats en 1990. Es tracta d'un sistema que mostra una efectivitat evident per sotmetre a preu les emissions de CO2 i que, per tant, no requereix de cap reforç per part de nous impostos addicionals.

Com s'esmenta en la pròpia consulta pública, en el moment d'aprovació de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, el preu de las emissions de CO2 dins del RCDE-UE es situava lleugerament per sobre dels 5€ / tCO2eq, mentre en la data de redacció d'aquest document supera els 80 € / tCO2eq. D'aquesta manera, si l'impost aprovat en 2017 perseguia servir de reforç al sistema de drets d'emissió, donada la menor eficàcia en aquell moment del RCDE-UE, aquesta finalitat ha deixat de tenir sentit en 2022, en un context completament diferent, en el qual ja s'han adoptat mesures de molt ampli calat per afrontar la lluita contra el canvi climàtic, mesures que han derivat que els preus del CO2 en el RCDE-UE siguin molt superiors als tipus impositius projectats pel nou impost.

Aquests molt elevats preus de CO2 en la UE són el resultat de les reformes aprovades a partir de l'any 2015, reformes l'entrada en vigor de les quals en anys posteriors (o la mera expectativa de la seva entrada en vigor futura) han vingut provocant un increment progressiu de preus des de 2018. Aquestes normes ja es troben en vigor per a la Fase 4 del RCDE-UE en la qual ens trobem (2021-2030) i són coherents amb l'anterior objectiu de reducció d'emissions del 40% per a 2030. Aquest context normatiu avui vigent, que ha donat lloc a preus avui superiors als 80 € / tCO2eq, és clarament molt diferent al que estava en vigor en 2017, moment d'aprovació de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost.

Però és que és més rellevant encara considerar que la Comissió Europea ha proposat reformar la normativa del RCDE-UE per tal d'adaptar el funcionament del mercat al nou objectiu de reducció d'emissions del 55% per a 2030, molt més ambiciós que l'anterior del 40%.

En el paquet de propostes normatives presentat al juliol de 2021, destaquen iniciatives tals com les següents:

- **Reducció de la quantitat global de drets d'emissió disponibles, la qual cosa probablement tensarà encara més a l'alça el preu dels drets, amb mesures com:**
  - ✓ Increment del ritme de reducció anual de drets disponibles: el factor lineal de reducció previst en la Directiva passaria del 2,2% actual, al 4,2%. Aquest nou factor de reducció resultaria aplicable a partir de l'any següent al d'entrada en vigor de la modificació de la Directiva 2003/87.
  - ✓ Retallada a tant alçat del volum de drets disponibles. Aquest ajust serà de la quantia que resulti necessària per tal d'aconseguir l'objectiu que l'augment del factor lineal anterior sigui efectiu des del propi any 2021 (això és, l'ajust a la baixa serà major com més temps transcorri fins que entri en vigor l'increment del factor de reducció anual abans esmentat).
  - ✓ Revisió de la Decisió 2015/1814, relativa a l'establiment i funcionament d'una reserva d'estabilitat del mercat. La norma avui vigent estableix per al període 2019-2023 una taxa de retirada de drets amb destinació a aquesta reserva del 24% (i amb un mínim de 200 milions de drets), mentre que a partir de 2024 aquesta taxa havia de baixar al 12% (i un mínim de 100 milions de drets). Doncs bé, la Proposta presentada per la Comissió busca estendre fins a 2030 la vigència del percentatge reforçat de retirada de drets del 24% (i del mínim de 200 milions de drets).
- **Notable enduriment del règim aplicable als sectors en risc de fuga de carboni:** increment significatiu del pes relatiu del mecanisme de subhasta en detriment de les assignacions gratuïtes.
  - ✓ Sectors en els quals resulti d'aplicació el nou mecanisme d'ajust de carboni en frontera ("CBAM"³).

En la proposta redactada per la Comissió, els sectors coberts pel CBAM serien inicialment els del ciment, fertilitzants, electricitat, ferro, acer i alumini, si bé amb la necessitat de reavaluar periòdicament el seu abast, i amb l'expectativa que s'incorporin posteriorment altres sectors en risc de fuga de carboni. Per la seva banda, la Resolució del Parlament Europeu de març de 2021 proposava també la introducció dels sectors del paper, vidre, productes químics i petroquímics, però amb la indicació que en una fase posterior haurien de quedar inclosos tots els sectors avui subjectes al RCDE-UE. Recentment, l'informe preceptiu emès pel Comitè de Medi Ambient, Salut Pública i Salut Alimentària del propi Parlament Europeu ha advocat per afegir els sectors de l'hidrogen, els polímers i els productes químics orgànics. Tot això configura un panorama en el qual la previsió és que aquest mecanisme tingui un abast molt ampli, o que fins i tot cobreixi en un futur proper a tots els sectors avui subjectes al RCDE-UE.

---

³ CBAM és el seu acrònim en llengua anglesa ("Carbon Border Adjustment Mechanism").

El CBAM és una sort “d’aranzel climàtic” que gravarà les importacions dels productes coberts que hagin estat manufacturats en Jurisdiccions amb preus de drets d'emissió nuls o inferiors als de la UE. Els productes quedaran subjectes a preus equivalents als del RCDE-UE, i ho faran en funció de la seves emissions implícites (les directes i, probablement, també les indirectes). Entrarà en funcionament a efectes declaratius en 2023, de manera que després d'un període transitori de 2-3 anys, passi a ser pagader a partir de 2026 (segons la proposta de la Comissió) o 2025 (segons el recent informe del Parlament).

☒ Però el CBAM no solament afectarà a les importacions de productes extracomunitaris. Les indústries de la UE es veuran notablement impactades, ja que el mecanisme es configura com a incompatible amb les assignacions gratuïtes. D'aquesta manera, els operadors d'aquests sectors veuran reduïdes les assignacions gratuïtes de drets de les quals puguin estar gaudint, en la mateixa mesura en la qual es vagi introduint gradualment el CBAM. Així, las companyies industrials radicades en la UE que operin en els sectors afectats pel CBAM aniran perdent parcialment les seves assignacions gratuïtes fins a quedar íntegrament sotmesos al mecanisme de subhasta, la qual cosa succeiria en 2036 (segons la proposta de la Comissió) o fins i tot en 2029 (segons l'informe del Parlament⁴).

- ✓ Respecte de la resta de sectors en risc de fuga de carboni que no quedin dins de l'àmbit del CBAM.

Encara que en menor mesura que els sectors inclosos en el CBAM, aquests altres sectors també es veuran impactats per la reforma del RCDE-UE. En principi, podran seguir rebent assignacions gratuïtes en la mesura que els corresponguin, en funció de paràmetres de referència representatius del nivell de rendiment de les millors instal·lacions. Però de la proposta de la Comissió sí es desprèn un proper enduriment de les condicions d'accés a les assignacions gratuïtes, mitjançant un increment del pes relatiu de la subhasta, l'adopció d'un enfocament més específic mitjançant paràmetres de referència reforçats, la condicionalitat de les assignacions respecte dels esforços de descarbonització o la translació de drets gratuïts als sectors que siguin més difícils de descarbonitzar.

- **Ampliació de l'àmbit d'aplicació del RCDE-UE, mitjançant:**

- ✓ Inclusió del transport marítim, amb un enfocament ambiciós, en el qual no solament es subjectaran les emissions dels viatges intracomunitaris o dels vaixells que es trobin atracats en un port comunitari, sinó també el 50% de les emissions dels viatges que solament tenen en la UE el seu punt de sortida o d'arribada.
- ✓ Augmentar la contribució efectiva de l'aviació comercial al RCDE-UE, mitjançant reducció de la disponibilitat de drets i l'increment progressiu del pes relatiu de la subhasta enfront de l'assignació gratuïta.
- ✓ Nou sistema de comerç d'emissions aplicable als distribuïdors de carburants i combustibles per al transport per carretera i el sector residencial: introducció d'un mercat separat, amb cap decreixent, reserva d'estabilitat de mercat propis i funcionament íntegre mitjançant subhasta.

---

⁴ Abans fins i tot en el cas del ciment (2025).

Conforme a tot l'exposat, l'expectativa de reforma a curt termini del RCDE-UE fa preveure que el mercat evolucioni cap a: i) preus fins i tot superiors als actuals; ii) una proporció significativament major de drets adquirits mitjançant subhasta; i iii) un volum d'emissions cobertes més ampli que l'actual. Aquesta evolució previsible del mercat fa clarament inconvenient l'exigència d'un impost sobre les activitats industrials generadores d'emissions de GEI, i això atès que la reforma implicaria, de forma indirecta, la modificació del que seria el propi àmbit objectiu de l'impost català:

- La reducció de l'oferta de drets mantindrà (o fins i tot incrementarà) les tensions de preus, per la qual cosa perdrà tot sentit l'establiment d'un impost que pretén assegurar tipus efectius que són de fet molt inferiors als quals estaran vigents en el RCDE-UE.
- L'eliminació de les assignacions gratuïtes per als sectors dins del CBAM i la seva minoració per als exclosos del CBAM, farà que es redueixi dràsticament el nombre de situacions teòricament susceptibles de pagament de l'impost (és obvi que en cap cas hauria de pagar-se doblement, per via del RCDE-UE i de l'impost, per una mateixa emissió).
- La cada vegada major ambició i efectivitat del RCDE-UE constituirà un incentiu encara major per tal que la indústria inverteixi en la reducció de les seves emissions de GEI. Aquest incentiu serà molt més intens que l'incentiu al qual podria aspirar l'impost projectat, que esdevindria ineficaç i passaria a generar fonamentalment una càrrega fiscal indirecta a les empreses catalanes (per la mera gestió i presentació de les autoliquidacions de l'impost).

B) Solapament amb altres impostos energètics i mediambientals: impacte de la reforma de la Directiva de la fiscalitat de l'energia i els productes energètics:

Com hem assenyalat, una gran part de les emissions directes que realitzen les instal·lacions industrials, així com de les indirectes que es deriven de l'adquisició d'energia, porten una càrrega tributària associada per altres impostos energètics i/o mediambientals (com els II.EE. que graven els hidrocarburs emprats com a combustible, els diversos impostos de la Llei 15/2012 que graven la generació elèctrica, l'I.E. sobre l'electricitat que grava la comercialització elèctrica, etc.). Es produeix aquí també, per tant, un nou solapament entre l'impost projectat i el marc tributari avui vigent en relació amb les activitats que pretenen ser gravades.

Però és que, igual que hem assenyalat en el cas del RCDE-UE, no pot perdre's de vista que aquest marc normatiu es troba en procés de revisió, la qual cosa novament fa que no sigui raonable ni convenient l'establiment de noves figures impositives desconnectades de les iniciatives que es venen desenvolupant a nivell dels legisladors comunitari i estatal.

En primer lloc, a nivell comunitari, ha de fer-se referència a la proposta de **reforma de la Directiva 2003/96, de fiscalitat de l'energia i els productes energètics**, que pretén modificar substancialment, mitjançant la seva "ambientalització", el sistema d'imposició sobre l'energia, els hidrocarburs i el carbó, que regeix en els Estats de la UE. Entre les mesures proposades per a tal fi, destaquen les relatives a : passar d'un sistema que grava els hidrocarburs en funció del seu volum, per un altre que ho farà amb base en el seu contingut energètic i en la seva categoria d'acompliment ambiental; eliminar certs incentius per a l'ús de combustibles fòssils; revisar el tractament dels sectors intensius en consum energètic, etc. Aquesta reforma persegueix de nou

la mateixa finalitat extrafiscal (reducció d'emissions de GEI) que pretén aconseguir el nou impost català.

En segon lloc, hem de fer referència també al fet que el sistema tributari estatal serà objecte de revisió, procés en el qual es reformarà, més que probablement, la fiscalitat de caràcter energètic i mediambiental. Aquesta és la raó del treball encarregat pel Govern al **Comitè de persones expertes per a la reforma fiscal**, que té per objectiu modernitzar el nostre sistema tributari, adaptant-ho -segons el literal del Pla- a la realitat del segle XXI, i en particular per a fer front als reptes derivats de la transició ecològica. Aquesta reforma es veurà acompanyada de la previsible **reforma del sistema de finançament autonòmic**.

Conclusió: per tot l'exposat, creiem que no resulta raonable ni convenient que es procedeixi al desenvolupament de la disposició final onzena de la Llei 16/2017, donat el solapament de l'impost projectat amb altres instruments de mercat i fiscals que ja graven les emissions GEI produïdes en les activitats econòmiques subjectes. Com s'ha vist, a més, aquest solapament s'intensificarà amb l'anunciada reforma substancial del RCDE-UE, així com amb la "ambientalització" prevista de la Directiva de fiscalitat de l'energia i els productes energètics, o amb la reforma del sistema de fiscalitat ambiental estatal en el qual està treballant el Comitè de persones expertes designat pel Govern.

En última instància, considerem raonable que la regulació del nou impost es posposi fins que pugui assegurar-se el seu alineament amb els objectius europeus i estatals, per tal d'evitar amb això la superposició de figures tributàries que donin lloc a **solapaments, incoherències i supòsits de doble imposició que no quedin adequadament resolts, així com a càrregues administratives excessives per a les empreses**.

4. Quin creieu que pot ser l'impacte de l'impost sobre la vostra activitat o sobre el sector en qüestió o sobre el conjunt de l'economia de Catalunya?

És molt important que la Generalitat tingui present l'evident pèrdua de competitivitat que patiran les empreses que passin a quedar afectades per aquest impost, tant pels costos directes dels contribuents que no puguin neutralitzar la quota satisfeta amb els drets d'emissió efectivament satisfets, com pels costos indirectes que la gestió tributària d'aquest tribut tindria en l'esfera dels col·lectius afectats. Fem referència aquí als efectes negatius, tant econòmics com mediambientals, que es produeixen quan el marc fiscal provoca que no hi hagi un equilibri de posició competitiva entre una empresa catalana i qualssevol altra radicada a un altre país de la Unió Europea o en una altra Comunitat Autònoma.

El legislador ha de tenir molt present en el disseny de qualsevol impost el risc de pèrdua de competitivitat per a les empreses locals i de desincentivació de l'atracció de noves inversions. En una economia tan globalitzada com l'actual, el legislador no ha de perdre de vista la possible pèrdua de competitivitat a la qual es poden veure abocats, per exemple, sectors industrials de Catalunya que passin a suportar un impost mediambiental i els productes del qual competeixin als mateixos mercats amb operadors radicats en altres jurisdiccions de la Unió o fins i tot en altres CC.AA. d'Espanya, en les quals no existeixi una càrrega fiscal equivalent per a aquestes activitats⁵.

---

⁵ Amb caràcter general, la pèrdua de competitivitat pot traduir-se en què, si els nous costos impositius són traslladats a preus, les empreses locals perdin quota de mercat enfront de les que estiguin radicades en jurisdiccions en les quals

Ha d'atendre's a més al denominat *risc de fuga de carboni*. La introducció d'un impost que gravi únicament l'activitat de les empreses radicades a Catalunya i no la dels seus competidors, pot portar a un escenari doblement negatiu, tant pel que fa als termes econòmics assenyalats (pèrdua d'activitat i de nivell d'ocupació), com als mediambientals, ja que l'activitat que pretenia ser desincentivada pot passar a desenvolupar-se en una altra jurisdicció i causar danys al medi ambient iguals o, en ocasions, majors que els que es pretenia evitar.

En realitat, el risc de desplaçament d'activitat econòmica cap a zones en les quals les regulacions o impostos mediambientals resultin més laxos per als operadors, és consubstancial a un bon nombre d'iniciatives que puguin plantejar-se en matèria de protecció mediambiental. Però el que qualifica especialment el cas del denominat "risc de fuga de carboni" és que el dany mediambiental que es pretén minimitzar (el canvi climàtic) és de caràcter global, per la qual cosa els ciutadans de la Jurisdicció que perd l'activitat econòmica que es desplaça a una altra amb menors requeriments o càrregues mediambientals, segueixen patint en igual mesura el dany mediambiental derivat del denominat "escalfament global", com a resultat de les emissions de GEI que passen a realitzar-se des d'aquesta altra Jurisdicció.

Descendent al cas concret, Essity Spain compta amb una fàbrica integrada de producció de paper i conversió, així com productes de cura personal (bolquers per a bebè), situada a Puigpelat (Tarragona).

En aquest sentit, las emissions de CO2 provinents de l'ús de gas natural per part de la societat en aquesta planta, per al període 2020, van arribar un import de 39,285 kt de CO2 (40,68 kt de CO2 en 2019) i, addicionalment, es van dur a terme compres d'electricitat amb unes emissions equivalents a 29,34 kt CO2 (37,04 kt de CO2 en 2019).

Així mateix, ha d'assenyalar-se també que las emissions de CO2 provinents de combustibles fòssils i electricitat, en relació amb el nivell de producció de paper, es van mantenir en la mateixa ràtio durant el període de referència 2016-2020, gràcies a l'optimització de procés de producció. Aquest fet posa de manifest que els diferents instruments regulatoris i fiscals engegats en els últims anys en matèria d'emissions estan contribuint al compliment dels objectius mediambientals marcats per les diferents Administracions. En aquest sentit, és important destacar que Essity Spain, en termes d'emissions de CO2 directes, està per sota de la ràtio considerada de referència en el període actual de Kyoto (2013 – 2020), el qual s'estableix amb el valor de 0,33 t de CO2 per tona de paper produït.

Addicionalment, aquesta circumstància ha determinat que, encara que hi ha hagut una major complexitat d'assortiment de productes, aquesta casuística no ha tingut un impacte considerable en el consum energètic i en conseqüència en l'emissió de CO2, el qual hagués estat molt major si no s'haguessin pres mesures que afavorissin un procés òptim i eficient.

---

no existeixin gravàmens equivalents. La pèrdua de quota de mercat acaba en última instància repercutint en pèrdua d'activitat econòmica local i d'ocupació.

Però pot donar-se el cas també de que la competència exercida per aquests altres operadors faci que les empreses locals no tinguin capacitat de transferir aquests costos fiscals als preus. Aquesta hipòtesi aboca a l'empresa a una reducció de marges que, molt freqüentment, acaba repercutint en pèrdua de capacitat d'inversió, d'activitat econòmica i d'ocupació. Però és que a més hi hauria una implicació addicional negativa des del punt de vista mediambiental, i és que deixaria de fer-se visible el "senyal clar de preus" que en teoria constitueix un dels principals objectius extrafisicals dels impostos mediambientals.

D'altra banda, amb data 15 de novembre de 2013 el Consell de Ministres va aprovar l'assignació individualitzada definitiva de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle per al període 2013 – 2020, resultant per a Essity Spain una assignació de 31,611 tones de CO₂ per a l'any 2020.

Com a conseqüència d'això, l'entrada en vigor d'un impost sobre emissions a Catalunya, que gravaria les emissions de CO₂ generades amb motiu del desenvolupament de l'activitat econòmica d'Essity Spain a la seva fàbrica de Puigpelat, amb un valor inicial d'uns 10€/t CO₂eq per a posteriorment augmentar fins arribar a un valor d'uns 30€ t/CO₂eq en el 2025, determinaria l'increment del cost de producció dels productes fabricats en aquestes instal·lacions, la qual cosa tindria un impacte directe en la competitivitat del Grup, en la mesura que la resta de competidors les instal·lacions dels quals es troben fora de l'àmbit territorial d'aplicació de l'impost no veurien incrementats els seus costos de producció amb motiu de l'entrada en vigor del referit impost.

Aquesta circumstància podria comportar, en el context d'un Grup multinacional, la deslocalització de la producció de determinats productes que tinguin majors índexs d'emissions, amb les conseqüències negatives que això generaria per a la generació d'ocupació i riquesa en la pròpia Comunitat Autònoma de Catalunya.

Tot això, a més, pels motius exposats, no tindria com a resultat una millora en la consecució dels objectius mediambientals en matèria de CO₂, precisament per l'abast difús del dany que es pretén cobrir.

Conclusió: En conseqüència, concorren raons molt sòlides de caràcter econòmic (competitivitat empresarial) i mediambiental (risc de fuga de carboni) que recomanen no exigir únicament a Catalunya un impost sobre les emissions de GEI de la indústria, ja que la majoria de les empreses competidores radicades en altres territoris no suportaran una càrrega fiscal equivalent.

5. Com creieu que pot afectar l'aplicació d'un impost en aquelles instal·lacions que ja estan sotmeses al règim de comerç de drets d'emissions de la UE? Considereu que pot haver-hi motius per a l'establiment d'un sistema de bonificacions? I un d'exempcions? En cas afirmatiu, quins haurien de ser els requisits i els criteris a seguir?

Sense perjudici de reafirmar-nos en la posició ja exposada sobre que no resulta raonable ni convenient l'establiment efectiu d'aquest nou impost, precisament, en un àmbit en el qual concorreria amb el RCDE-UE, la consulta planteja la pregunta sobre com resoldre la situació de doble imposició que es manifesta quan es produeix una interacció entre el mercat de drets i un impost explícit sobre les emissions industrials.

En la nostra opinió, la solució tècnica correcta en aquest cas hauria de ser la de declarar la no subjecció de les emissions que no s'hagin beneficiat d'assignacions gratuïtes en el RCDE-UE. No ens sembla adequat l'ús d'un mecanisme d'exempció (solució que podrà tenir més sentit quan l'impost no s'estableix sobre les emissions efectivament registrades, sinó sobre una manifestació indirecta d'aquelles, com podria ser el consum de combustibles produït en la instal·lació), i molt menys de bonificació (mecanisme que sembla remetre a una solució incompleta a la doble imposició).

Conclusió: en qualsevol cas, el fet que l'impost hagi d'articular-se d'una manera en la qual hagin de ser declarades no subjectes la totalitat (en el cas dels sectors inclosos en el CBAM, que no tindran assignacions gratuïtes) o la major part (resta de sectors del RCDE-UE, que les veuran

molt reduïdes) de les emissions realitzades des d'una determinada instal·lació, torna a reforçar la nostra consideració anterior sobre que aquest impost incorre en solapament amb altres instruments ja existents, la qual cosa provoca que el seu desenvolupament normatiu i posterior exigència no resulti raonable ni convenient.

6. La disposició final onzena de la Llei 16/2017 estableix que la quota es situï en un valor inicial d'uns 10€/t CO2eq per a posteriorment augmentar fins arribar a un valor d'uns 30€/t/CO2eq en el 2025. En el moment d'aprovació de la Llei 16/2017, el preu de la tona de CO2eq dins del règim del mercat de comerç de drets d'emissions es situava lleugerament per sobre dels 5€. Actualment es situa entre els 55 i 60 €/t CO2eq. Com creieu que s'ha de tenir en compte aquest fet en el disseny de l'impost?

Tal com s'ha exposat, sembla clar que l'objectiu de l'impost creat a l'agost de 2017 era el d'assegurar uns nivells mínims de preus de carboni en un context en el qual els excedents d'oferta en el RCDE-UE determinaven preus de mercat inferiors als quals es consideren necessaris per promoure la descarbonització accelerada a la qual s'ha compromès la UE. D'aquí la iniciativa d'establir l'impost com a mecanisme de reforç del sistema de preus del RCDE-UE.

No obstant això, l'actual context de funcionament del RCDE-UE, amb preus efectius que són molt superiors al rang perseguit pel nou impost (10-30€/tCO2eq) fa que resulti innecessari i inconvenient l'establiment efectiu d'un impost sobre unes emissions GEI que ja estan dins de l'àmbit del mercat de drets d'emissió.

Com a solució intermèdia, cabria la possibilitat d'articular l'impost com un mecanisme de salvaguarda del manteniment d'un nivell mínim d'imposició a Catalunya sobre les emissions GEI, per a cobrir el risc d'aparició de desequilibris de mercat imprevists que portin el preu efectiu del RCDE-UE per sota d'aquest nivell mínim establert per l'impost. D'aquesta manera, l'impost quedaria millor integrat amb el RCDE-UE i únicament s'activaria en cas de caiguda del preu del dret per sota del referit llindar impositiu.

En Dret comparat existeixen precedents de figures impositives que responen a aquesta lògica. És el cas del CPF (*Carbon Price Floor*) creat al 2013 al Regne Unit per a la seva aplicació a les emissions produïdes en instal·lacions de generació elèctrica. Igual que en el cas de l'impost català, el CPF va sorgir en un context en el qual els preus en el RCDE-UE estaven en un nivell que era considerat massa baix per les autoritats britàniques (entorn dels 5€ / tCO2eq). El CPF va ser dissenyat de manera que en cas que el preu del dret d'emissió en el RCDE-UE cotitzés per sota del nivell target fixat pel Govern, s'activés un complement fiscal o CPS (*Carbon Price Support*) per la quantia que s'hagués estimat prèviament com a necessària per tal d'aconseguir el citat nivell target. En el moment de creació del CPF, es va preveure un calendari d'increment progressiu del nivell target fins a les 30 lliures / tCO2eq en 2020, nivell que precisament és coincident amb el perseguit en última instància per l'impost projectat a Catalunya.

Si bé aquest mecanisme ha quedat desnaturalitzat a partir de 2016 per la previsió d'un límit màxim (cap) de 18 € / tCO2eq a la quantia del complement fiscal, així com per la "congelació" posterior d'aquest cap per raons específiques del sector elèctric, la veritat és que la configuració fundacional del mecanisme del CPF-CPS podria servir com a exemple de mesura fiscal complementària i coherent amb el RCDE-UE. Conforme a aquesta lògica, el nou impost català podria funcionar com a "complement fiscal" al RCDE-UE i solament hauria d'activar-se en cas que el preu dels drets al mercat caigués per sota del rang de preu efectiu de carboni que pretén assegurar l'impost (10-30€ / tCO2eq).

Conclusió: l'actual context de funcionament del RCDE-UE, amb preus efectius que són molt superiors al rang perseguit pel nou impost (10-30€ / tCO2eq) fa innecessària i inconvenient l'exigència d'aquest impost. Únicament podria tenir sentit una configuració alternativa, similar a la inicial del CPF britànic, en la qual l'impost s'activi només en el cas que el preu efectiu del dret en el RCDE-UE caigui per sota del nivell mínim de gravamen fixat per l'impost.

* * * * *

Atentament,

Míriam Guasch Tomàs
Operations Director CG Tissue Spain
ESSITY SPAIN, S.L. (SOCIEDAD UNIPERSONAL)
Apoderada